

Sygn. akt: X K 514/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku X Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Agata Chyczewska

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2017 r. w Gdańsku

sprawy **T. M. (1)**, syna F. i A. z domu P., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że

1. W okresie od 01 czerwca 2008 roku do 25 sierpnia 2008 roku w miejscowości W., będąc właścicielem firmy (...) z siedzibą: (...)-(...) W., ul. (...) – naruszając przepisy ustawy z dnia 11 marca 1994r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 roku Nr 54, poz. 535 z późniejszymi zmianami), w rejestrze zakupów miesiąca czerwca i lipca 2008 roku ujął nierzetelne dokumenty, tj. 5 sztuk fikcyjnych faktur wystawionych przez firmę (...), (...)-(...) M. ul. (...) (Nr 8/06/2008 z dnia 19.06.2008 roku, Nr 11/06/2008 z dnia 27.06.2008 roku, Nr 26/07/2008 z dnia 22.07.2008 roku, Nr 28/07/2008 z dnia 25.07.2008 roku i Nr (...) z dnia 31.07.2008 roku) dokumentujące „prace ogólnobudowlane”, które to prace faktycznie nie miały miejsca – wskutek czego złożył do Urzędu Skarbowego w P. nierzetelne deklaracje dla podatku od towarów i usług (...) -7 za miesiące czerwiec i lipiec 2008 roku, przez co naraził podatek od towarów i usług za w/w okresy rozliczeniowe na uszczuplenie w łącznej kwocie 30.374 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 61 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

w okresie od 01 października 2010 roku do 25 listopada 2010 roku w miejscowości W., będąc właścicielem jak w punkcie 1. – naruszając przepisy ustawy z dnia 11 marca 1994 roku o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 roku Nr 54, poz. 535 z późniejszymi zmianami) w rejestrze zakupów miesiąca października 2010 roku ujął nierzetelny dokument w postaci fikcyjnej faktury Nr (...) z dnia 29.10.2010 roku, wystawionej przez firmę (...) vel S., (...)-(...) G. ul. (...), dokumentującej prace budowlane (...),” które to prace faktycznie nie miały miejsca – wskutek czego złożył do Urzędu Skarbowego w P. nierzetelną deklarację dla podatku od towarów i usług (...) -7 za miesiąc październik 2010 roku, przez co naraził podatek od towarów i usług za w/w okres rozliczeniowy na uszczuplenie w kwocie 7.313 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

orzeka:

I. oskarżonego **T. M. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I (pierwszym) oskarżenia czynu, który kwalifikuje z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s w zw. z art. 6 § 2 k.k.s i skazując go za to przestępstwo skarbowe przy zastosowaniu art. 7 § 2 k.k.s. na mocy art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 100 zł (sto złotych),

II. oskarżonego **T. M. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II (drugim) oskarżenia czynu, który kwalifikuje z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s i skazując go za to przestępstwo

skarbowe przy zastosowaniu art. 7 § 2 k.k.s. na mocy art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wysokości 10 (dziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 100 zł (sto złotych),

III. na podstawie art. 85 k.k., art. 39 § 1 k.k.s. i art. 20 § 2 k.k.s. łączy orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary grzywny i orzeka karę łączną grzywny w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

IV. na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 1 i art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223, z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych oraz pozostałe koszty sądowe w kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt X K 514/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. M. (1) od 02 grudnia 1998 roku prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) T. M. (1) w oparciu o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej.

Dowody: protokół z postępowania kontrolnego k. 1-11v.

Między czerwcem a lipcem 2008 roku MAD-STAL D. M., (...)-(...) M. ul. (...) wystawił na rzecz T. M. (1) w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej (...) faktur (Nr (...) z dnia 19.06.2008 roku, Nr 11/06/2008 z dnia 27.06.2008 roku, Nr 26/07/2008 z dnia 22.07.2008 roku, Nr 28/07/2008 z dnia 25.07.2008 roku i Nr (...) z dnia 31.07.2008 roku) zatytułowanych „prace ogólnobudowlane”, opiewających na łączną kwotę brutto 195.200 zł. W tym czasie D. M. nie dysponował sprzętem umożliwiającymi mu prowadzenie tego typu prac na rzecz T. M. (1). Nie zatrudnił również pracowników, którym mógłby zlecić ich wykonanie, w rzeczywistości nie wykonał zatem żadnych prac budowlanych na rzecz w/w. Faktury te wystawiono zatem pomimo braku faktycznego dokonania czynności u wystawcy. Dane wynikające ze wskazanych faktur zostały następnie za zgodą i wiedzą T. M. (1) ujęte w księgach rachunkowych jego przedsiębiorstwa- rejestrze zakupów miesiąca czerwiec i lipiec 2008 roku i stały się podstawą wycień przedstawionych w deklaracjach VAT-7 za miesiące czerwiec i lipiec 2008 roku.

Dowody: kopie faktur k. 67-71;

protokół badania ksiąg k. 73-101;

deklaracja VAT-7 za czerwiec 2008 roku k. 125-125v.;

rejestr sprzedaży VAT za czerwiec 2008 roku k. 126-130;

deklaracja VAT-7 za lipiec 2008 roku k. 131-131v.;

rejestr sprzedaży VAT za czerwiec 2008 roku k. 132-136;

decyzja z dnia 14 lutego 2014 roku k. 444-455v.;

zeznania świadka B. T. k. 520v.-521.

T. M. (1) przez wiele lat pozostawał w relacjach gospodarczych z M. S. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą P.H.U. S. Vel S. Biskupia 25/3a, (...)-(...) G.. Jesienią 2010 roku T. M. (2) zaproponował M. S. by ten wystawił w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej fakturę dotyczącą zdarzeń, które nie miały miejsca w rzeczywistości, tak by w ten sposób zwiększyć koszty uzyskania przychodu po stronie (...) T. M. (1) i wykazać

przychód po stronie P.H.U. (...), dla ukrycia innych dochodów. Fakturę tę (nr (...)) wystawiono w dniu 29 października 2010 roku wskazując, iż dotyczy usług w postaci „prac budowlanych nowa wieś rzeczna” opiewających na kwotę brutto 40.552,80 zł. Dane wynikające ze wskazanej faktury zostały następnie za zgodą i wiedzą T. M. (1) ujęte w księgach rachunkowych jego przedsiębiorstwa- rejestrze zakupów miesiąca października 2010 roku i stały się podstawą wyliczeń przedstawionych w deklaracjach VAT-7 za miesiąc października 2010 roku.

Dowody: kopia faktury k. 117;

zeznania świadka M. S. k. 198-200;

deklaracja VAT-7 za października 2010 roku k. 137-138v.;

PIT-5 za października 2010 roku k. 139-143;

ewidencja sprzedaży k. 144-146;

ewidencja zakupów k. 147-154;

decyzja z dnia 14 lutego 2014 roku k. 444-455v.;

zeznania świadka B. T. k. 520v.-521.

Słuchany w dniu 19 grudnia 2013 roku w charakterze podejrzanego T. M. (1) oświadczył, iż rozumie treść stawianych mu zarzutów i nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednocześnie skorzystał z przysługującego mu prawa odmowy składania zeznań.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego T. M. (1) k. 19-20.

T. M. (1) ma wykształcenie średnie. Jest rozwiedziony i ma dwoje dzieci pozostających na jego utrzymaniu. Prowadzi działalność gospodarczą osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 28.000 zł rocznie. Stan jego zdrowia jest dobry; leczony psychiatrycznie; nieleczony neurologicznie, ani odwykowo. W toku postępowania został poddany badaniu przeprowadzonemu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy zgodnie wskazali, iż nie zachodzą względem niego przesłanki z art. 31 § 1 i 2 k.k. Był uprzednio karany za przestępstwo skarbowe.

Dowody: dane osobo poznawcze k. 19-20, dane o karalności k. 509-512v.; opinia sądowo-psychiatryczna k. 463-465.

Sąd zważył, co następuje:

Poddając szczegółowej analizie przeprowadzone i ujawnione w toku rozprawy głównej dowody Sąd doszedł do przekonania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu T. M. (1) zarzucanych mu oskarżeniem czynów.

Istotne dla sprawy były w szczególności zeznania M. S., jednego z kontrahentów oskarżonego, który wprost wskazał, iż z inicjatywy T. M. (1) wystawił na jego rzecz, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej „fikcyjną” fakturę VAT nr (...), zdarzenie udokumentowane fakturą – prace budowlane w (...) w rzeczywistości nie miały bowiem miejsca. Dodał przy tym, iż do jej wystawienia doszło by T. M. (1) mógł zwiększyć koszty uzyskania przychodu, zaś świadek – wykazać większe przychody i jednocześnie ukryć inne dochody. M. S. wprost wskazał zatem, na istnienie, tak po swojej stronie, jak i po stronie oskarżonego zamiaru postępowania niezgodnie z obowiązującymi przepisami prawa podatkowego. W ocenie Sądu omawiane depozycje można przy tym uznać za w pełni szczere, gdyż jak zaznaczono, świadek nie stronił w nich od przytaczania niekorzystnych dla siebie samego faktów, tym samym – choć lakoniczne – w pełni odzwierciedlały one okoliczności wystawienia wskazanej zarzutem z pkt. 2 faktury. W konsekwencji, zeznania świadka zostały uznane za miarodajny dowód na przytoczone okoliczności.

Odnosząc się dalej do zeznań B. T. – inspektora kontroli skarbowej przeprowadzającej kontrolę w przedsiębiorstwie prowadzonym przez T. M. (1), Sąd stwierdził, że wskazała ona w nich, z jakich względów poddano w wątpliwość rzetelność wskazanych zarzutami faktur i tym samym zasadność przedstawienia ich przez oskarżonego do rozliczenia. Zeznania świadka w całości korespondowały przy tym z analizami i wnioskami przestawionymi w dokumentach znajdujących się w aktach sprawy, w szczególności w protokole z postępowania kontrolnego z dnia 21 października 2013 roku i protokole z badania ksiąg z dnia 24 kwietnia 2012 roku. Stanowiły one również spójną całość z zeznaniami M. S., brak było zatem jakichkolwiek podstaw, by zakwestionować ich wiarygodność.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania autentyczności dokumentów w postaci: danych o karalności, danych osobopoznawczych, protokołów znajdujących się w aktach sprawy oraz kopii faktur, rejestrów i ewidencji. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonego, Sąd uznał, iż brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów.

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd uznał, iż istnieją podstawy by przypisać oskarżonemu popełnienie czynów kwalifikowanych z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 61 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. oraz z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 61 §1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Sąd w tym względzie stwierdził w pierwszej kolejności, iż przyczyny, dla których deklaracje VAT-7 (...) T. M. (1) z/s w W. za miesiące czerwiec i lipiec 2008 roku oraz października 2010 roku miały zawierać nieprawdziwe dane, były T. M. (1) wiadome w momencie sporządzania tych dokumentów.

Jak wynika bowiem z ustaleń poczynionych w ramach postępowania przygotowawczego – w odniesieniu do faktur Nr (...) z dnia 19 czerwca 2008 roku, Nr 11/06/2008 z dnia 27 czerwca 2008 roku, Nr 26/07/2008 z dnia 22 lipca 2008 roku, Nr 28/07/2008 z dnia 25 lipca 2008 roku i Nr (...) z dnia 31 lipca 2008 roku – wystawiający je D. M. w 2008 roku nie dysponował sprzętem niezbędnym do wykonania prac budowlanych na rzecz oskarżonego, jak również nie zatrudniał pracowników w liczbie umożliwiającej mu skompletowanie ekipy celem oddelegowania jej do „prac ogólnobudowlanych” u T. M. (1). Oczywiście jest zatem, że wskazane faktury obrazowały zdarzenia, które nie miały miejsca w rzeczywistości, o czym oskarżony – jako odbiorca tej usługi – z całą pewnością wiedział. Pomimo tego T. M. (1) ujął je w rejestrze zakupów i towarów za miesiące czerwiec i lipiec 2008 roku, a następnie uczynił podstawą obliczeń przedstawionych w deklaracjach dla podatku od towarów i usług (...) – 7 za miesiące czerwiec i lipiec 2008 roku złożonej w Urzędzie Skarbowym w P., przez co naraził podatek od towarów i usług za w/w okresy rozliczeniowe na uszczuplenie w łącznej kwocie 30.374 zł. Tym samym bez wątpienia oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona art. 61 § 1 k.k.s. penalizującego zachowanie polegające na nierzetelnym prowadzeniu ksiąg, w rozumieniu definicji „ksiąg” z art. 53 § 21 pkt. 4 k.k.s. takową jest bowiem min. rejestr. W myśl art. 53 § 22 k.k.s. „księgą nierzetelną” jest natomiast księga prowadzona niezgodnie ze stanem rzeczywistym. Dodatkowo Sąd twierdził, że tym samym czynem oskarżony dopuścił się również występku z art. 56 § 1 k.k.s. zgodnie z którym karze podlega podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie. T. M. (1) złożył zaś do Urzędu Skarbowego w P. nierzetelne – bazujące na „pustych” fakturach – deklaracje dla podatku od towarów i usług (...) -7 za miesiące czerwiec i lipiec 2008 roku, przez co naraził podatek od towarów i usług za w/w okresy rozliczeniowe na uszczuplenie w łącznej kwocie 30.374 zł.

Podobnie rzecz się miała w odniesieniu do faktury Nr (...) z dnia 29 października 2010 roku wystawionej na rzecz przedsiębiorstwa prowadzonego przez T. M. (1) przez firmę (...) vel S., (...)-(...) G. ul. (...). Faktura ta – jak wynika jednoznacznie z zeznań M. S. – została wystawiona bowiem wyłącznie celem uniknięcia obowiązków wynikających z prawa podatkowego. Tym samym T. M. (1) ujmując tą fakturę w rejestrze zakupów i towarów za miesiąc październik 2010 roku dopuścił się czynu z art. 61 § 1 k.k.s., zaś czyniąc ją podstawą obliczeń przedstawionych w deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) – 7 za miesiąc październik 2010 roku złożonej w Urzędzie Skarbowym w P., przez

co naraził podatek od towarów i usług za w/w okres rozliczeniowy na uszczuplenie w kwocie 7.313 zł – oskarżony niewątpliwie popełnił również przestępstwo z art. 56 § 1 k.k.s.

Rozważając kwestię kary dla T. M. (1) tak za pierwszy, jak i za drugi z przypisanych mu czynów, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 13 § 1 k.k.s. W myśl tego przepisu, sąd wymierza karę uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczuplenia należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie.

W przypadku obydwu czynów istotnym było zatem, iż T. M. (1) działał w pełni umyślnie, świadomie łamiąc tym samym obowiązujący porządek prawny. Wyłącznym motywem działania oskarżonego była przy tym chęć osiągnięcia zysku przez prowadzone przez niego przedsiębiorstwo kosztem należności publicznoskarbowych, co również poczytano na jego niekorzyść. Okolicznością obciążającą była też uprzednia karalność T. M. (1), w szczególności zaś fakt, iż wcześniej również dopuścił się on przestępstwa skarbowego. Sąd miał nadto na uwadze, iż oskarżony w obu przypadkach jednym zespołem zachowań wypełnił znamiona dwóch przestępstw. Na korzyść poczytano mu zaś, iż rozmiar narażonego na uszczuplenie podatku od towarów i usług tak w przypadku pierwszego, jak i drugiego z czynów nie był znaczny.

Wobec powyższego Sąd wymierzył T. M. (1) za pierwszy z przypisanych mu czynów karę grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych po 100 zł każda, natomiast za drugi z czynów karę grzywny w wymiarze 10 stawek dziennych po 100 zł każda, uznając, że kary te są adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości jego przestępczych zachowań. Jednocześnie podkreślić należy, iż wskazana wysokość stawek dziennych, w przekonaniu Sądu, spełnia dyrektywy określone w przepisie art. 23 § 3 k.k.s., zgodnie z którą ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia, ani też przekraczać jej czterystukrotności. Mając na względzie fakt, iż oskarżony osiąga stały miesięczny dochód w wysokości około 2.350 zł, określenie wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 100 zł było w ocenie Sądu uzasadnione.

W związku z tym, że T. M. (1) dopuścił się popełnienia dwóch przestępstw, zanim w stosunku do któregośkolwiek z nich zapadł wyrok, Sąd w punkcie III uzasadnianego orzeczenia, na podstawie art. 85 k.k., art. 20 § 2 k.k.s. i art. 39 § 1 k.k.s. połączył orzeczone względem niego kary i orzekł karę łączną grzywny w wymiarze 25 stawek dziennych po 100 zł każda – przy zastosowaniu zasady aspiracji zbliżone do zasady absorpcji. W ocenie Sądu za wymierzeniem oskarżonemu kary łącznej we wskazanym wymiarze przemawiała z jednej strony okoliczność, iż zachowania oskarżonego wyczerpywały w obu przypadkach znamiona tych samych występków, z drugiej zaś – iż T. M. (1) dopuszczał się ich w różnym czasie. Nadto podkreślenia wymaga, iż Sąd nie dopatrywał się względem oskarżonego żadnych szczególnych okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem przy łączeniu wymierzonych mu kar zasady pełnej absorpcji lub też kumulacji.

W tym miejscu, wyjaśnić należy, dlaczego Sąd w niniejszej sprawie zastosował przy orzekaniu wyroku przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed 01 lipca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. W związku z tym, że przepisy kodeksu karnego obowiązujące w czasie popełnienia przez T. M. (1) przypisanych mu w wyroku czynów zostały w istotny sposób zmienione ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396), należało rozstrzygnąć kwestię tzw. konkurencji ustaw, czyli rozstrzygnąć, która z ustaw byłaby dla oskarżonego względniejsza. Stosownie do zgodnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela, ocena, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla oskarżonego, zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (vide: uchwała SN z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW 2000, nr 1-2, poz. 5). Aprobując przytoczony pogląd, Sąd orzekający w sprawie dostrzegł, iż generalnie sytuacja T. M. (1) w obu stanach prawnych jest tożsama. Mając zatem na uwadze, iż zasadą jest stosowanie ustawy obowiązującej w momencie orzekania, nie znajdując postaw dla stosowania ustawy karnej obowiązującej przed wskazaną nowelizacją Sąd wyrokował w oparciu o przepisy kodeksu karnego w brzmieniu z dnia 01 lipca 2015 roku.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych Sąd obciążył go tymi kosztami i wymierzył mu opłatę zgodnie z obowiązującymi przepisami. Oskarżony jest bowiem osobą czynną zawodowo i osiągającą stały miesięczny dochód, co w ocenie Sądu pozwala mu na poniesienie w/w kosztów.

Sędzia SR Dorota Zabłudowska

Zarządzenia:

1. odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem,
3. akta przedłożyć z wpływem apelacji lub do uprawomocnienia.

G., dnia 11 grudnia 2017r.

Sędzia SR Dorota Zabłudowska